

SKUHRÁ•NKY

Stá™eda, 30 bÁ™ezen 2011

Dneska byl den blbec. PÁ˘vodnĀ› jsem mĀ›la v plánu sem hodit dlouhý Ā•lánek o tom, jak je všechno hrozné, jak jsem zabila den cestou do Vinohradské nemocnice, jak na stanici Ā½elivského nemají ani jeden výlez z metra smĀ›rem k FNKV s eskalátorem (o výtahu nemluvĀ›) coĀ¾ musí všechny ty babiĀ•ky, dĀ›deĀ•ky, lidi po úrazu, o berlích, na vozíĀ› a matky s koĀ•árky, coĀ¾ jsou pravdĀ›podobnĀ› ti cestující, kteĀ™í nejĀ•astĀ›ji vylézají tímto smĀ›rem, blaĀ¾it.

Já jsem na Prahu zvyklá od mala a cestování metrem nepociĀ›uji jako nĀ›jakou újmu... tedy nepociĀ›ovala jsem, dokud jsem se pohybovala po svých dvou zdravých nohou. Teprve kdyĀ¾ Ā•lovĀ›k zaĀ•ne jezdit s koĀ•árkem, který sám neuzvedne a potĀ™eboval by se pohybovat bezbariérovĀ›, nebo by potĀ™eboval vĀ¾dycky natrefit na nĀ›jakého Ā•lovĀ›ka ochotného pomoci, zaĀ•ne teprve vnímat, jak je to tu v tomto smĀ›ru nedoĀ™ešeno a jak jsou lidi kolikrát protivní a neochotní. Ale co, ten koĀ•árek, ten váĀ¾í i s dítětem nĀ›jakých 20 kilo, s tím nakonec Ā•lovĀ›ku vĀ¾dycky nĀ›kdo pomĀ› s 80 kilogramovým vozíĀ•káĀ™em? TĀ™eba na Ā•ku je výtah na Václaváku a pak aĀ¾ na Dejvické (moĀ¾ná teĀ• i na HradĀ› kdyĀ¾ to tam pĀ™edĀ›lávali, to nevím) kaĀ¾dopárnĀ› na Starém MĀ›stĀ› není jediný bezbariérový výlez... Tak jsem Ā•eka (bĀ›Ā¾ná kontrola zubní) na hnusné nemocniĀ•ní chodbĀ› - evokující 80. léta minulého století - nĀ›kolik hodin, protoĀ¾e paní doktorka si objednává lidi na jednotlivé dny, nikoliv na hodiny. Navíc si pacienty nevolá do ordinace podle pořĀ™adí, ve kterém pĀ™išli, ani tĀ™eba podle klĀ•e „Ā•ím mladší, tím dĀ™ív jdou na Ā™adu", nýbrĀ¾ pravdĀ›podobně momentální inspirace... takĀ¾e se nedá odhadnout - jo, v nejbliĀ¾ší hodinĀ› nepĀ™ijdu urĀ•itĀ› na Ā™adu, tak si ješ máĀ¾u skoĀ•it na obĀ›d/na kafe/na hĀ™bitov. KdyĀ¾ uĀ¾ jsem koneĀ•nĀ› pĀ™išla na Ā™adu, (to uĀ¾ jsem nesla dítě) a Valerka se vzbudila, první co uvidĀ›la, bylo, jak jí nĀ›jaká cizí paní strká ruce do pusy a úplnĀ› se psychla. Ani se jí nedivím, já usnout a vzbudit se na zubaĀ™ském kĀ™esle, také bych se z toho pos... hodnĀ› divila. A pokračovalo to... jak jsou nĀ›kteĀ™í lidé tak nesobeĀ•tí, Ā¾e kdyĀ¾ vidí stát u autobusu tĀ›hotnou matku s koĀ•árem, tak je ani nehne se zeptat tĀ™eba nepotĀ™ebuje pomoci, ale zato vynaloĀ¾í obrovské množství energie na to, aby se nacpali pĀ™ed ní a zasedli postvolné místo k sezení, bych se zmínila jen letmo. Ne Ā¾e bych si snad potĀ™ebovala sednout, nejsem chromá, ani nemocná, ale nĀ›co to o tĀ›ch lidech vypovídá a jak uĀ¾ jsem byla celkovĀ› znechucená, tak jsem si to jen pĀ™ipsala na seznam. Nakonec mĀ› zuĀ™ivost pomalu pĀ™ešla - nebudu si zbyteĀ•nĀ› kazit náladu. Škoda slov. Na pĀ™išti kontrolu jede s Valerkou MedvĀ›d, já se tam s uĀ¾ miminem nepovleĀ•u. Mám takový pocit, Ā¾e jestli to tam bude vypadat podobnĀ› jako dnes, tak zdi té nemocnice uslyší nĀ›co, co pravdĀ›podobnĀ› ještĀ› nikdy neslyšely :-) KaĀ¾dopárnĀ› výsledek toho slavného dne byl, Ā¾e mi bylo docela špatnĀ›, asi toho bylo nĀ›jak moc. Po cestĀ› ze školky: Já: Auvajs, asi budu rodit.Vojta: já budu mamí klidnĀ› rodit s tebou!Valerka: já taky!Vojta: ne, já taky! To je tedy najednou zájemĀ™.... Kdyby tak chtĀ›l ještĀ› nĀ›kdo porodit místo mnĀ›! :-))) SANDRA